

РЕШЕНИЕ

№ 3065

гр. София, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: М. Ш.

при участието на секретаря Г. Х.

като разгледа докладваното от М. Ш. Гражданско дело № 20211110134769 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по предявени против **искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 372, ал. 1 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца, както следва: сумата от **13 213,7 лв.**, представляваща неплатена цена за извършени транспортни услуги, за които са издадени фактура № 9900006323/31.03.2016 г. и фактура № 9900006368/28.04.2016 г., **ведно със законна лихва** от 01.03.2021 г. до изплащане на вземането, лихва в размер на **6 584,81 лв.** за периода от 31.3.2016 г. до 26.2.2021 г., за които е издадена заповед за изпълнение от 09.03.2021 г. по ч. гр. д. № 12288/2021 г. по описа на СРС, 66 състав.

По заповедното дело са дадени указания за предявяване на искове по чл. 422 ГПК с разпореждане от 05.05.2021 г., получено от заявителя на 20.05.2021 г. Едномесечният срок изтича на 21.06.2021 г. /понеделник/ - първи присъствен ден след 20.06.2021 г. /неделя/. В срока по чл. 415 ГПК е подаден иск по чл. 422 ГПК, като исковата молба е изпратена по пощата на 21.06.2021 г. /понеделник/. По нея е образувано гр. д. № 36 038/2021 г., което е разпределено на 141 състав на СРС. Същевременно исковата молба с приложенията е изпратена и на ел. адрес на съда, отново в срок – на 17.06.2021 г., като е разпечатана и е образувано настоящото гр.д. № 34 769/2021 г. по описа на СРС, 66 състав. По този начин и двете дела са с идентичен предмет. По гр. д. № 36 038/2021 г. не са извършвани съществени процесуални действия освен изискването на справки от ч. гр. д. № 12288/2021 г. по описа на СРС, 66 състав / при които се е установило, че заповедта е издадена от 66 състав, който следва и да разгледа исковите по чл. 422 ГПК/ и разрешаването на ел. достъп с разпореждане от 13.08.2021 г. С разпореждане от 18.10.2021 г. гр.д. № 34 769/2021 г. по описа на СРС, 141 състав е докладвано за разпределение на 66 състав, издал заповедта за изпълнение. Междувременно исковата молба по настоящото дело е оставена без движение и е изпратена за отговор. Гр.д. № № 36 038/2021 г. и настоящото дело са с идентичен предмет, като първото образувано е настоящото дело; и двете са висящи пред един и същи състав и на практика са с предмет едни и същи искове. Налице са

били предпоставките на чл. 213 ГПК за съединяване на делата в едно производство, поради което с определения от 18.11.2021 г. двете пр-ва с обединени за съвместно разглеждане в едно производство, като обединените производства продължават под № 34 769/2021 г. по описа СРС, 66 състав / настоящото дело/.

Ищецът твърди в исковата молба, молба от 10.08.2021 г. и молба от 07.02.2022 г., че считано от 2016 г. се намира в облигационни отношения с ответника по договор за превоз, по силата на който ищецът като лицензирано дружество за превоз на товари се задължава да превозва товари за ответника, а последният – да заплаща възнаграждение. Излага, че за всеки договор се съставя отделна товарителница, както и кантарни бележки за извозените количества фракции. Сочи, че през м. 03. и м. 04.2016 г. превозил фракции от кариера, за което били издадени фактура № 9900006323/31.03.2016 г. на стойност 21 182,33 лв. с вкл. ДДС и фактура № 9900006368/28.04.2016 г. на стойност 5 507,26 лв. с вкл. ДДС. По силата на уговореното между страните между тях са подписани два сертификата от 31.03.2016 г. и от 30.04.2016 г., с които ответникът е признал, че превозите са извършени и че се дължат посочените суми. С писма ответникът е изискал от трети за спора дружества да погасят част от вземанията по първата фактура за негова сметка, което е и сторено, поради което по фактура № 9900006323/31.03.2016 г. са останали дължими 7 706,44 л с вкл. ДДС. Ищецът претендира и лихва за забава считано от подписване на сертификатите. Сочи, че след подписване на сертификатите ответникът е канен да заплати сумите и неформално по телефона.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор. Ответникът не спори да е извършена работата и същата да е приета с подписаните от него Сертификати на посочените дати /сочи, че едва **след и въпреки** подписване на сертификатите от негов представител установил, че ищецът е престириал неточно и със забава/. Оспорва обаче ищецът да е изпълнил точно задълженията си, твърди неточно и забавено изпълнение. Оспорва и размера на исквете. Позицията се на тригодишна давност относно главницата и лихвите за забава. Твърди, че не е поставен в забава предвид липсата на покана.

Съдът след преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира следното от фактическа и правна страна.

С приетия при липса на възражения доклад по делото като безспорно е отделено, че между ищеца и ответника е сключен договор за превоз на товари от 2016 г., във връзка с което ищецът е издал фактура № 9900006323/31.03.2016 г. на стойност 21 182,33 лв. с вкл. ДДС и фактура № 9900006368/28.04.2016 г. на стойност 5 507,26 лв. с вкл. ДДС; че за м. 03. и м. 04.2016 г. ищецът е извършил посочените в сертификатите превози на фракции с товародател ответника, като сертификатите са двустранно подписани от представители на ищеца и ответника; че ответникът е изпратил писма изх. № 9992/04.08.2016 г. и 230/04.08.2016 г. за изплащане на част от вземанията по първата фактура; че по първата фактура от 31.03.2016 г. е погасена сумата от 13 475,89 лв.

По исквете в тежест на ищеца е възложено да докаже, че е престириал точно по договора и в срок; размера на исквете; че ответникът е поставен в забава считано от 31.03.2016 г. и от 30.04.2016 г. В тежест на ответника е да докаже възраженията си, както и че е изтекъл срокът, с който законът свързва погасяване на вземанията по давност. В тежест на ищеца е да докаже, че давностният срок е спрял/прекъснат.

Ответникът не спори, а и се установява от представените на л. 71 – л. 614

товарителници, че за процесните месеци м. 03. и м. 04.2016 г. ищецът като превозвач се е задължил да извози фракции по възлагане на ответника от място на натоварване с. Белащица до място на разтоварване гр. Асеновград. Всички товарителници са подписани за получател на товара. Издавани са и кантарни бележки за извозения товар, като във всички тях съвпадат датите с тези на товарителниците и рег. № на МПС, с което е осъществен превозът. Кантарните бележки са подписани за „купувач“ /т.е. за приел товара/. По делото са представени два броя сертификати от 31.03.2016 г. и от 30.04.2016 г., отново двустранно подписани вкл. и за ответника, с които страните са обобщили извършените превози за съответния месец /с упоменаване на номерата на товарителниците, които номера съвпадат с представените товарителници/.

По тази начин съдът приема за доказано /а и липсва на спор между страните/ да са сключени договори за превоз, обективирани във всяка товарителница. Ищецът е престираал точно – извозил е до уговореното място фракции в определен обем и на това място товарът е предаден по смисъла на чл. 368, ал. 1 ТЗ на получателя. Ответникът не е оспорил подписите, положени под товарителниците и кантарните бележки, поради което съдът приема, че ищецът е изпълнил точно – извършил е превоза в определения срок, опазил е товара от приемането до предаването му, уведомил е получателя за пристигането на товара и му го е предал в местоназначението. С посочените сертификати, подписът под които не е оспорен от ответника, работата е приета окончателно в обобщен вид, като ответникът като възложител се е съгласил, че превозите са извършени за посочената в сертификатите цена. Въз основа на сертификатите са издадени и процесните фактура № 9900006323/31.03.2016 г. на стойност 21 182,33 лв. с вкл. ДДС и фактура № 9900006368/28.04.2016 г. на стойност 5 507,26 лв. с вкл. ДДС. Ответникът и извършил частични погашения по първата фактура, както следва 8 475,89 лв. на 03.08.2016 г., 3 000 лв. на 08.09.2016 г. и 2 000 лв. на 09.11.2017 г. Извършеното плащане съставлява признание за дължимостта на сумата по първата фактура; относно основанието и размера на процесните вземания.

Недоказани останаха твърденията на ответника за неточно изпълнение и последният дължи сумите по фактурите. По първата фактура от 31.03.2016 г. са погасени общо 13 475,89 лв. и са останали дължими 7 706,44 лв. По фактурата от 28.04.2016 г. са дължими 5 507,26 лв. Искът за сумата от **13 213,7 лв.** – главница, е основателен.

Неоснователно е възражението на ответника за погасяване по давност на главниците. В случая вземанията за главница се погасяват с изтичането на петгодишен срок. Съдът намира, че в сертификатите е уговорен падеж на вземанията – датата на подписване на сертификата, съответно 30.04.2016 г. и 31.03.2016 г. Това е така понеже според чл. 372, ал. 1 ТЗ товародателят плаща възнаграждението при сключването на договора, освен ако е уговорено друго. В случая работата е приета с подписване на сертификатите и в тях изрично е посочено, че „работите подлежат на плащане“ считано от датата на сертификата. Уговорен е падеж на задължението – датата на подписване на сертификата. Заявлението по чл. 140 ГПК е подадено на 01.03.2021 г. и вземанията за главница не са погасени по давност.

Относно исковите за лихва за забава. Според чл. 84, ал. 1 ЗЗД когато денят на изпълнение на задължението е определен /както е в случая – с подписване на сертификат/, то длъжникът изпада в забава с изтичането му. Считано от съответно 30.04.2016 г. и 31.03.2016 г. ответникът е в забава. Основателно е възражението за давност относно лихвите. Погасени по давност са лихвите за забава за периода 31.03.2016 г. – 01.03.2018 г. За периода **02.03.2018 г. – 26.02.2021 г.** по фактура от

31.03.2016 г. е дължима сумата от **2 339,75 лв.** – лихва за забава, като съдът съобрази датите на трите извършени частични погашения, които са преди 02.03.2018 г. За периода **02.03.2018 г. – 26.02.2021 г.** по фактура от 28.04.2016 г. е дължима сумата от **1 672,07 лв.** – лихва за забава.

По разноските. Дължат се разноски на ищеца. Ищецът е сторил разноски в размер на 395,97 лв. дт и 200 лв. юрк възнаграждение. В заповедното пр-во са сторени разноски в размер на 395,97 лв. дт и 50 лв. възнаграждение за адвокат. Според уважената част от исковете се дължат **518,51 лв.** разноски в исковото пр-во и **388,01 лв.** разноски в заповедното пр-во.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от ЕИК 115008139, с адрес: гр. ПЛОВДИВ, БУЛ. ПЕЩЕРСКО ШОСЕ № 30 , **против**, ЕИК 203113877, с адрес: ГР.СОФИЯ, ЖК СВЕТА ТРОИЦА/ВЪЛЧО ИВАНОВ /, БЛ. 335, ВХ. Б, АП. 46 , **искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл.372, ал. 1 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД**, че ответникът дължи на ищеца, както следва: сумата от **13 213,7 лв.**, представляваща неплатена цена за извършени транспортни услуги, за които са издадени фактура № 9900006323/31.03.2016 г. и фактура № 9900006368/28.04.2016 г., **ведно със законна лихва** от 01.03.2021 г. до изплащане на вземането и лихва за забава в размер на **4 011,82 лв.** за периода **02.03.2018 г. – 26.02.2021 г.**, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователни предявените искове по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за горницата над сумата от 4 011,82 лв. до пълния предявен размер от 6 584,81 лв. и за периода от 31.03.2016 г. до 01.03.2018 г.

ОСЪЖДА, ЕИК 203113877, с адрес: ГР.СОФИЯ, ЖК СВЕТА ТРОИЦА/ВЪЛЧО ИВАНОВ /, БЛ. 335, ВХ. Б, АП. 46, **да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК** на от ЕИК 115008139, с адрес: гр. ПЛОВДИВ, БУЛ. ПЕЩЕРСКО ШОСЕ № 30 , **сумата от 388,01 лв.** – разноски по ч. гр. д. № 12288/2021 г. по описа на СРС, 66 състав.

ОСЪЖДА, ЕИК 203113877, с адрес: ГР.СОФИЯ, ЖК СВЕТА ТРОИЦА/ВЪЛЧО ИВАНОВ /, БЛ. 335, ВХ. Б, АП. 46, **да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК** на от ЕИК 115008139, с адрес: гр. ПЛОВДИВ, БУЛ. ПЕЩЕРСКО ШОСЕ № 30 , **сумата от 518,51 лв.** – разноски в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____